

Kwelbes

Sommige kwalen heb je liever niet om hun ernst, andere omdat ze met enig taboe gepaard gaan. Eén van de aandoeningen bij uitstek uit de laatste categorie, is hebben van aambeien. Etymologisch gezien trouwens een prima naam voor deze treiteraars. Aambei stamt van het woord *angbei*. Het deel 'ang' komt van het werkwoord 'angen' dat kwellen betekent. Het deel 'bei' gebruiken we in onze dagelijkse taal nog steeds voor 'bes'. Kortom: aambeien zijn *kwelbessen*. Hoe formuleer je het treffender? Hoewel anatomisch gezien de naam 'kruisbessen' natuurlijk ook niet ver bezijden de waarheid is.

De officiële medische term – *haemorrhoiden* – komt uit het Grieks en richt zich meer op een specifiek gevolg van aambeien. Vrij vertaald betekent dit 'bloedvloed'. In het algemeen is deze 'bloedvloed' reden voor het spreekuurbezoek, als een patiënt zich meldt met de klacht 'bloeiende aambeien'. Tot op vandaag is deze bloeiende variant voor mij een onbekend fenomeen gebleven en heb ik ze enkel in knopvorm aanschouwd.

Hoewel de benaming 'haemorrhoiden' niet eens zo verkeerd klinkt, hangen op het gemiddelde verjaardagsfeest zowel het publiek als de aambeien, waarschijnlijk niet aan de verteller zijn lippen. Aambeien daar praat je niet over, die héb je in stilte. En dan ook nog eens goed verstopt op een plaats waar niemand ze ziet, of waarbij je tenminste zelf bepaalt wie ze te zien krijgt. Deze groep mensen houdt men, buiten de dokter, in het algemeen echter relatief klein. Je zou dan ook eerder moeten spreken van 'schaambeien' dan van aambeien.

Wat zijn aambeien nu precies en hoe kom je eraan? Wellicht belangrijker: hoe kom je ervan af? Wat aambeien in ieder geval

Keizwanger

Hoe vaak hoor je niet iemand verzuchten dat hij of zij ergens de buik vol van heeft. In het algemeen bedoelt diegene het overdachtelijk en wil aangeven iets beu te zijn. Ook in letterlijke zin kun je ergens je buik behoorlijk vol van hebben. Met name vrouwen hebben daar een handje van. Hiervoor is niet eens nodig dat deze vrouw dan zwanger is of zwaar geobstipeerd. Nee, iedere vrouw is, vergeleken met een man, een volgepropte variant van onze soort.

Bij het scheppen van de mens heeft Onze-Lieve-Heer de man wijselijk voorzien van een soort van uitbouw onder aan de buik, zeg maar een 'abdominale veranda'. Daar is het grootste deel van de mannelijke geslachtsorganen weggewerkt. Deels wat los rond wapperend en deels enigszins amateuristisch weggewerkt in een zakje. Bij vrouwen is de aanleg van deze aanbouw vergeten of om esthetische redenen bewust nagelaten natuurlijk. Er zit dan ook niets anders op dan de geslachtsorganen van de vrouw, er in de buik bij in te proppen. De eierstokken vinden links en rechts, laag onder in de buik, een nog vacant plekje. Vinden van een goed onderkomen voor vagina en baarmoeder vergt even wat meer puzzelen. De keuze valt op een plek diep in het bekken, tussen blaas en endeldarm. Als tegemoetkoming heeft de Schep- per besloten bij vrouwen het bekken wat ruimer te maken. Dit blijkt een gouden beslissing te zijn, want, geloof het of niet: tijdens de liefdesdaad moet er daar zo nodig ook nog een stuk van de veranda van de man bij in! Een andere bonus van het bredere bekken is dat bij een eventuele bevalling de baby er met zijn dikke kop beter doorheen past. Bij een pasgeborene is de grootte van het hoofd zo'n kwart van de hele lichaamslengte. Desondanks

Wegmaken

Imposante panden met opvallende uithangborden en beletteringen, wervende reclamespotjes op radio en TV, advertenties in glossy tijdschriften en websites die je aandacht steeds dieper naar binnen trekken. Dit alles haalt men heden ten dage uit de kast om patiënten te laten weten dat ergens een tandarts of medische (privé)kliniek gevestigd is.

In vroeger tijden hebben artsen en tandartsen helemaal geen behoefte aan dit soort zaken, mochten deze destijds al voorhanden zijn geweest. Wanneer zich in de buurt één van hen vestigt, heeft iedereen dit binnen de kortste keren gehoord. Niet alleen vanwege mond-tot-mondreclame, maar vooral door het gelamenteer en geschreeuw van patiënten die er behandeld worden. Deze patiënten hebben vaak meer van de behandeling dan van de aandoening zelf te vrezen.

Zonder verdoving of narcose gaan operaties en tandextracties gepaard met helse pijnen. Hoezeer mensen de geringste verlichting van deze pijnen dan ook met graagte omarmen, blijkt uit de populariteit van Ambroise Paré, militair chirurgijn, die praktiseert in de zestiende eeuw. Wijd en zijd staat hij bekend om zijn 'milde' amputaties van ledematen, die hij, behalve met messen en zagen, verricht met behulp van een haarband. Hij draait deze haarband strak om het te amputeren ledemaat en knelt bloedvaten en zenuwen af. Dichtknijpen van de bloedvaten zorgt voor duidelijke vermindering van het bloedverlies, de langdurig afgeknelde zenuwen geleiden de pijn in iets mindere mate voort.

Daarnaast zorgt de door hem toegepaste techniek waarmee hij amputeert voor minder pijn. Zijn devies is: Niet meteen zagen, eerst met een scherp amputatiemes de spieren tot op het bot